

Tjenestemænd, der har været Interessenter i Kassen er, sammenlignede med Lovreglerne af 1903, i Almindelighed ret fordelagtige for Tjenestemændene allerede af den Grund, at Pensionsancienneteten regnes fra Ansættelsen i vedkommende Stilling (under Forudsætning af, at vedkommende samtidig er indtraadt som Interessent i Pensionskassen). I øvrigt afviger de betydeligt fra de ellers for statsansatte her i Landet gældende Pensionsregler, og da Bestemmelserne oprindeligt er givne for en rent privat Kasse og kun opretholdte for Funktionærer, der gik over i Statens Tjeneste, i Henhold til en særlig Overenskomst mellem Staten og det private Jernbaneselskab, er der formentlig ikke Anledning til at opholde sig videre ved Bestemmelserne.

Pensionsbestemmelserne i Lovene af 1892 og af 1898 afviger kun lidet fra hinanden, og da Afvigelserne alene består i, at Loven af 1898 byder visse Fordele udover Loven af 1892, kommer nu kun førstnævnte Lov i Betragtning. Lovens Bestemmelser adskiller sig fra de ellers almindelige Pensionsbestemmelser derved, at Personalet inddeles i 3 Pensionsklasser med Graduering af Fordelene ved Ordningen. Ligesom ifølge den sjællandske Pensionskasses Ordning regnes Pensionsancienneteten efter den nævnte Lov allerede fra Ansættelsen. Da denne kunde finde Sted meget tidligt, betyder det, at Ancienneteten i Reglen regnes fra omkring det 16. indtil det 20. Aar.

Denne sidste Omstændighed medfører, at Pensionsberegning efter den nævnte Lov hyppigt vil vise sig betydeligt fordelagtigere end Beregning efter Loven af 1903.

Kommissionens Overvejelser er, som det fremgaar af dets Forslag, resulterede i, at man ikke har ment at burde lægge de for kgl. Embedsmænd i Almindelighed gældende Pensionsregler, hvorefter Pensionsancienneteten regnes allerede fra Ansættelsen, til Grund for en alle Tjenestemænd omfattende Ordning; man har derimod foreslaaet, at Pensionsalderen regnes fra

det 30. Leveaar. Dette vil for de kgl. Embedsmænd betyde en Forringelse, som dog bliver ret betydningsløs for det store Antal Embedsmænd, som forud har en Tjenestetid som Bestillingsmænd. Den nævnte Forringelse opvejes derhos formentlig ved den foreslaaede Ændring af Skalaen for Pensionens Beregning i Forbindelse med den i § 54, Stk. 7, optagne Bestemmelse om Adgang til at give sent ansatte Tjenestemænd en vis kunstig Anciennetet samt ved den foreslaaede Forbedring af Enke- og Børnepensionsordningen foruden en Del foreslaaede Smaaændringer i den bestaaende Ordning.

For Bestillingsmændene og samtlige Statsbanernes i senere Aar ansatte Tjenestemænd maa Forslaget i det store Hele siges kun at byde Forbedringer; men det kan ikke nægtes, at man for at naa til rationelle og ensartede Regler paa enkelte Omraader ikke byder specielle Fordele, som i forskellige ældre Regler er indrømmet enkelte Grupper af Tjenestemænd.

Et Hovedspørgsmaal i denne Henseende er Spørgsmaalet om Tidspunktet, fra hvilket Pensionsancienneteten regnes. Det er allerede fremhævet, at det ældre Personale ved Statsbanerne, som kan kræve at behandles efter Pensionsregler fra Tiden, førend Loven af 1903 traadte i Kraft, i denne Henseende er særlig gunstigt stillet. Det samme gælder bl. a. med Hensyn til Telegrafvæsenets Personale. Kommissionen har imidlertid i dette Spørgsmaal taget det Standpunkt, at man — naar bortses fra Bestillingsmænd i Hær og Flaade, som i en yngre Alder falder for Aldersgrænsen, for hvilke en særlig Bestemmelse er optaget i Udkastet — ikke finder det rimeligt, at de Tjenestemænd, som ansættes i en ganske ung Alder, skulde kunne medregne deres første Tjenestear (der nærmest maa betragtes som Læreaar) som pensionsgivende; der er vel iøvrigt heller ingen Tvivl om, at de for kgl. Embedsmænd i sin Tid givne Pensionsregler, ifølge hvilke Ancienneteten regnes allerede fra Udnævnelsesens Datum, ikke har været upaa